

КРЕАТИВНА ПЕДАГОГІКА: АБНОТИВНІСТЬ ТА НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ СУПРОВІД РОЗВИТКУ ТВОРЧОЇ ОСОБИСТОСТІ СТУДЕНТА-ГУМАНІТАРІЯ В СЕРЕДОВИЩІ ВИЩОЇ ШКОЛИ

На методологічних засадах у статті представлено перелік ключових компетентностей. Розкрито окремі методи активної професійно-психологічної підготовки і формування креативної компетентності фахівця гуманітарної галузі.

Ключові слова: *креативність, абнотивність, модель, освітній простір, фасилітативний стиль діяльності, взаємодія, професійна підготовка.*

Постановка проблеми. Дивно спостерігати, що в умовах глобальної цивілізаційної кризи світова спільнота своїм динамізмом змінює «освітній простір» та саме поняття «освітнє середовище». Порятунком предметності, світу речей, структур, інститутів, що були накопичені цивілізацією, залежить зараз від міри культури в життєдіяльності кожної людини, її готовності до соціальної творчості, тобто – до ризику створення. Відтак, – освіта стає основною сферою реформ, змагання, конкуренції, боротьби між державами, визначає місце країни у сучасному світі в цілому і в житті кожної людини як особистості – окремо. Але наслідком обмеженості успіхів і невдач реформ періоду класичного планування стали звернення науковців до більш досконалих і складних моделей. Не дивно, що характерною рисою всього комплексу цих моделей є неузгодженість у назві цих моделей. Хоча найбільш відомими з них стали моделі відкрита, взаємодії (інтерактивна), діалектична, співучасті, синергетична та ін. Та все частіше в освітньому середовищі аналізується явище глобалізації та його впливів на якість діяльності середніх і вищих шкіл. І якщо все майже гаразд, то чому дуже часто постає питання: «Що ж саме заперечує творчості?». Відповідь проста – середовище та особистість. – Відповідь знаходиться... Але на практиці робиться не все. До зовнішніх чинників (чинників середовища) М. Жердева відносить: недостатній рівень матеріальної забезпеченості, відсутність підтримки з боку рідних і близьких, вчителів і батьків, відсутність односторонності і ін. [4, с. 463]. Є. Гуськова указує на перешкоди прояву творчого потенціалу, але вони мало чим відрізняються від попередніх в освітньому середовищі (освітньому просторі) [2, с. 27].

Освітній простір, креативні освітні практики чи їх спрямованість вимагають від педагога (викладача вищої школи) значних зусиль для їх розуміння і оцінки. Креативна спрямованість основних засад педагогічного напрямку чи концепції, на думку Є. Зеленова, розширює зміст педагогіки майбутнього, яка повинна базуватися саме на креативності, бо ця якість є чи не найдорожчою з точки зору прогресу людської цивілізації [5, с. 226]. Отже, креатив – це творча людина, схильна до нестандартних засобів рішення задач, нестандартних дій, відкриття нового, створення унікальних продуктів [6, с. 335], а середовище, на нашу думку, в якому вона педагог і діє як креатив – то вже і створює «креативне середовище».

Креативна педагогіка може отримати статусу педагогіки майбутнього, бо вона в найбільшій мірі відповідає природі творчості. Її завданням є розвиток комплексу креативних якостей особистості, придбання досвіду творчої діяльності на основі самопізнання і саморозвитку [6, с. 333] в освітніх практиках. Освітня практика, що ґрунтується на антропоцентристській, гуманістичній парадигмі, а разом з тим і людиноцентристській (концепція К. Роджерса) в Україні почала поширюватися за термінологічним розумінням від В. Кременя (2003). Остання є такою, яка реалізує особистісно орієнтоване навчання і виховання, що завжди дає вищі результати. К. Ушинський твердив, що «педагогіка, маючи справу з реальною людиною, повинна ґрунтуватися на всебічному її пізнанні». Він вперше запровадив термін «Антропологія педагогічна».

Виходячи з цього, антропоцентристська парадигма – це система форм, що змінюється. Вивченням цього в педагогіці займається спеціальна галузь – педагогічна антропологія, яка

являє собою систему поглядів і ґрунтується на даних наук про людину. З останнього виходимо на умовисновок про те, що без людиноцентрованого підходу при поширенні педагогічної фасилітації як інноваційної технології в освітній практиці не можливо дійти гуманізації самого педагогічного процесу без інноваційної моделі на те. З цього приводу: концентрованим вираженням цих вимог є, як уже зазначалося вище, інноваційність і дитиноцентризм. Дитиноцентризм на загальносуспільному рівні стверджує не «показушне» гасло «Усе краще дітям!», а спрямовує погляд на дитинство як повноцінне життя людини, на дитину як повноцінну особистість, рівноправного члена суспільства, визначає її індивідуальність і створює необхідні умови для її становлення та розвитку [8, с. 93].

Актуальність зазначеної проблеми полягає не тільки в необхідності соціально-психологічної і педагогічної підтримки особистості з високим творчим потенціалом, а й в створенні оптимальних умов для прояву та розвитку творчих індивідуальних потенцій кожної людини в різні вікові періоди у сучасному мінливому світі. Отже, проблему творчого потенціалу необхідно розглядати системно, в сукупності зовнішніх і внутрішніх, розвиваючих і блокуючих, конструктивних і деструктивних чинників. У вивченні творчого потенціалу соціокультурні, медичні, психологічні аспекти зазначеної проблеми мають враховуватися на рівні з педагогічними.

Зупинимося лише на одному моменті того, що до сьогодні ще недостатньо розроблені ефективні системи психологічного пошуку дітей (та й дорослих) з погляду наявності і перспектив розвитку їхнього творчого потенціалу.

Аналіз останніх досліджень. Завдяки системному аналізу моделей навчання в психолого-педагогічній теорії можна дійти розкриття цілої низки освітніх практик, де останнім треба надати системного аналізу. Системний аналіз за С. Гончаренко (1997) – «метод підготовки і обґрунтування рішень з розв'язання складних комплексних проблем навчання і виховання...». Світовий досвід моделювання освітніх практик та технологій, завдяки яким досягається високий рівень знань, подано в посібнику О. Пехоти, в працях Ю. Васькова, Л. Павлової, Г. Сазоненко, а також в розробках (Л. Крившенко, Н. Мойсеюк, М. Холодна та ін.). Отже, можна дійти думки, що високий рівень знань, умінь і навиків досягається тільки за рахунок засвоєння студентами (учнями) розумових дій, або за рахунок пізнавального інтересу, або за рахунок засвоєння способів діяльності, або за рахунок свободи індивідуального вибору. До цього сьогодні додаємо, – ще й за рахунок інформативності та креативності. На останнє в своїх роботах звертають увагу А. Морозов, Д. Чернилевський (2004), О. Нікітюк, О. Євсюков (2010), О. Куцевол (2010), К. Приходченко (2011). Як стверджує Л. Павлова (2006), – особливе місце в освітніх практиках займає особистісна модель, яка надає більш якісного впливу на формування особистості.

Мета статті полягає у розгляді особливостей спрямованості основних засад сучасних освітніх практик формування креативної особистості студента-гуманітарія, який буде в майбутньому працювати в галузі освіти.

Виклад основного матеріалу дослідження ми спрямовуємо на допомогу осмислення майбутніми фахівцями освітньої галузі (для працюючих – це легше, бо вже є педагогічний досвід, – прим. авт.) основних ідей суті особистісно орієнтованого навчання, змісту його психологічних складових та його розвиваючої функції. Це непросто, перейти в навчанні від предметноцентристської до людиноцентристської парадигми з креативною спрямованістю (А. Маслоу, К. Роджерс, В. Кремень).

Креативна спрямованість згаданої парадигми полягає в розробці оригінальних педагогічних ідей та їх реалізації. Тож, розуміючи гостру потребу модернізації педагогічної взаємодії за принципами особистісно орієнтованого навчання, педагоги намагаються, і часто вдало, пристосовують зміст освіти до тих, хто навчається через цікаві та нестандартні технологічні підходи – педагогічні техніки та інтерактивні технології.

Сьогодні педагоги збагачують цю практику навчально-пізнавальної діяльності в двох її площинах: інформаційно-потребнісному з психолого-педагогічної допомоги кожній дитині та в розвитку її здатності ставити перед собою посильні завдання відповідно до своїх інтересів. Такий підхід відомий в педагогічній практиці, а моделі

навчання, що будуються на такому підході, називаються такими, що збагачують. Ідея збагачення навчальних програм і їх змісту не нова для педагогічної науки (автор концепції розвиваючої моделі навчання за рахунок збагачення є американський учений Дж. Рензуллі). Особливість освітнього середовища в цій моделі – свобода і активність всіх учасників педагогічної взаємодії з провідними ідеями:

- зміна і збагачення навчальної програми, що сприяє задоволенню потреб дітей в тому виді діяльності, який для них цікавіший (інтенсивність діяльності і способи її обирають самі діти);

- навчати студентів (майбутніх педагогів) методам вирішення завдань і пошукам шляхів застосування результатів діяльності дітей;

- психолого-педагогічна допомога кожній дитині в розвитку його здатності ставити перед собою посилені завдання відповідно до своїх інтересів та психолого-фізіологічних можливостей.

Нами було віддеференційовано освітні практики за групами ознак: перша група – функціонально-розвивальні практики, друга – суб'єктно-мотиваційні практики, індивідуально-вибіркові фасилітативно-креативні практики [10, с. 74]. Остання група освітніх практик (індивідуально-вибіркові фасилітативно-креативні практики) надає більших можливостей інтеграції навчання, допомоги студенту в реалізації їх творчого потенціалу, стимулюванні творчих здібностей особистості на підставах педагогічної взаємодії (на практиці – це інтерактивні технології) до поширення технологій у збагаченій навчальній програмі, яка спрямована на формування творчого потенціалу.

Творчий потенціал людини – це сфера можливих творчих проявів особистості. Поряд з цим поняттям поняття «творча особистість» позначає людину, яка має: певний рівень розвитку творчих здібностей; об'єктивацію цих здібностей у досягненнях; сформовані ціннісні орієнтації та життєві орієнтири, які сприяють процесу становлення, розвитку, прояву, реалізації творчого потенціалу; певну структуру характерних рис особистості, що гармонійно поєднується зі здібностями, утворюючи індивідуальний творчий стиль діяльності. Заради цього зміст збагаченої навчальної програми має бути засновано і на інноваційних освітніх та ІТ технологіях ХХІ століття з вертикаллю існуючих духовних цінностей [12]. Як показує сучасна освітня практика, використання комп'ютера в навчальному процесі спрямоване переважно на розв'язання чотирьох типів дидактичних завдань: 1) Комп'ютер використовується як допоміжний засіб для ефективного розв'язання вже існуючої системи дидактичних завдань. 2) Комп'ютер може бути засобом, на який покладено вирішення окремих дидактичних завдань при збереженні загальної структури, мети і завдань безмашинного навчання. 3) Використовуючи комп'ютер, можна ставити і вирішувати нові дидактичні завдання, не розв'язувані традиційним шляхом. Характерними тут є імітаційно-модельовані програми тощо. 4) Одним з перспективних напрямів, що дозволяє уникнути негативних наслідків, пов'язаних із зануренням студента у світ символів та імітацій реальних процесів, а також різномовних текстів, які подаються на екрані комп'ютера – є використання навчального демонстраційного обладнання.

Найбільшої результативності збагачення програм з навчальних дисциплін досягається при трьох умовах: якщо ці програми складені технологічно й інформаційно інструментовані спільними зусиллями педагогів і викладачів вищої школи. Реальною ілюстрацією можуть слугувати приклади збагачення навчальних програм (по горизонталі) на інформаційному і діяльністному рівні у вищому навчальному закладі, спеціалізованій школі чи класах, де викладаються предмети гуманітарно-психологічного циклу в педагогічних вищих навчальних закладах (педагогічних спеціальностях університету) – «Культурологія», «Педагогіка», «Художня культура» тощо. Тут до впровадження можна пропонувати сучасні освітні технології за типом «ТОГІС» (Технологія Освіти в Глобальному Інформаційному Співтоваристві) [1]. Запропонована технологія являє собою освітній феномен і була розроблена в інформаційних світових системах вербальних і невербальних комунікацій під керівництвом В. Гузеєва. В технології ТОГІС у відмінності від існуючих, після ввідного повторення, вивчення нового матеріалу будується колективне вирішення пізнавальних

завдань (практикум), дані для якого витягуються з книг (електронних книг, CD-ROM і інформаційної мережі). Представлена технологія не заснована на тренінгу-мінімумі. [1, с. 11].

Новаторською особливістю представленої технології є те, що головний елемент навчального процесу в технології ТОГІС (задачний спосіб) – рішення навчальної задачі. Відповідно, навчальна задача включає, окрім пізнавального завдання (зміст-умови і цілі-вимоги) ще й компоненти інформаційної задачі та вказівки до колективної мислєдїяльностї, що виробляє систему цїнностей (компоненти комунїкаційної задачі). Але В. Гузєєв вважає, що є небезпека в роботї з джерелами інформації, де вчитель може обмежуватися тїльки російськомовним матерїалом, тому що їншомовнї матерїали засвоюються доволї неефективно: учнї вїдносяться до них не як до засобів інформаційного обміну, а як до предмету навчання їз сумнївними перспективами застосування [1, с. 22]. Та, як ми погоджуємося з класиком – трансформувати інформацію потрїбно так, щоб «навчання було корисним, цїкавим і не скрутним для дитини» (Я. Коменський). До технологї В. Гузєєва в своїй практицї ми обов'язково додаємо можливостї конструювання самих технологїй на монїторї чи в паперовому варїантї – бїльш унаочнюємо самї процеси та шляхи добування знання.

Спрямовуючи майбутнього викладача на особистїсно орієнтованї моделї навчання треба звертати увагу на основне його завдання – спрямовувати зміст навчальної інформації і її адаптацію вїдповїдно можливостей засвоєння студентами в задачному варїантї, кожним до їхнїх вїкових психологїчних особливостей. Та вимога: сучаснї освїтнї моделї – перспективнї в планї новацїй, креативнї з наступними ознаками:

1. Модель особистїсно орієнтованого навчання принципово вїдрїзняється вїд особистїсної моделї навчання, не дивлячись на схожїсть, що здається в назвї. В особистїсно орієнтованї моделї основа – психологїчна складова освїтного середовища є змістовною. В їнновацїйних освїтнїх технологїях цього типу фасилїтація є допомогою і стимулом до потреби учасників (суб'єктів педагогїчної взаємодїї) чи абнотивностї (пїдтримка креативно навченого студента) самоактуалїзацїї і самореалїзацїї [9].

Абнотивностї – це складова комплексу професїйних компетентностей викладача у процесї формування студента-гуманїтарїя чи здїбностї педагога до адекватного сприйняття, осмислення і розумїння креативного учня, здатностї надати йому необхідну психолого-педагогїчну пїдтримку (за М. Кашаповим) [7]. Сьогодні їснують ї новацїйнї дослідження абнотивностї в умовах реального навчально-виховного процесу. Прикладом того є методика на визначення абнотивностї (Ю. Адушева і М. Кашапов, 2010). Останню можна адаптувати до умов вищого навчального закладу, особливо в процесї гуманїзацїї професїйної пїдготовки студента-гуманїтарїя.

2. Їнновацїйнї моделї – як і тип навчання, а в них перш за все креативностї визначається як вїдвертїсть, проникностї для їншого, вїдмїнного вїд власної думки. Мова їде про готовностї і умїння (викладача) вїдноситися до своєї позицїї не як до єдино можливої і єдино їстинної.

3. Креативна спрямованїсть в їнновацїйнїй освїтї і ІТ сучасного освїтного простору надає можливостї змін з формування у студента-гуманїтарїя креативного, їнновацїйного типу мислення при духовному насиченнї соціально-психологїчного клїмату «освїтного середовища». Пїд останнїм науковцї розумїють, що «Освїтнє середовище – це умови (засоби, чинники, система виховання) освїти, самоосвїти ї самовизначення пїдростаючої людини. Свого роду «клїмат» для зростання, а його культивування стає смисловим центром їнновацїйних удосконалень освїти» (П. Лернер, 1995).

4. Технологїя створення творчого освїтно-виховного середовища є їнновацїйною, оскїльки веде до оновлення в розвитку освїти ї виховання, сприяє формуванню нового типу людини – людини їнтелектуальної творчої працї і подоланню їндустріальних форм вїдчуження, визнанню особистостї як багатства суспїльства.

Висновки. Процес формування творчої особистостї в креативнїй педагогїцї потребує науково-методичного супроводу при впровадженнї в освїтню практику вищої школи. Початками такого супроводу може бути створення творчої групи (їнновацїйного центру освїтного закладу) та їз складання плану заходів щодо впровадження системи модернїзацїї. При цьому є декїлька моментів, якї ми вважаємо визначальними – принциповими.

1. Передбачення розробки змісту (програми) модернізації системи вищої освіти, де педагоги мають уважно та чуйно відноситися до студентів в процесі формування творчого потенціалу особистості студентів та активізації професійного потенціалу викладачів.

2. Новітні інтерактивні технології впровадження креативної педагогічної практики в навчальний процес вищої школи із залученням фасилітативного підходу та абнотивності, які змінюють бачення і внутрішній настрій у відносинах до кожного креативного учня, студента.

3. Підготовка психолого-педагогічних рекомендацій, в яких би віддзеркалювалися сучасні вимоги із забезпечення вільного вибору педагогами змісту, форм, методів, термінів навчання.

4. Розвиток креативності педагога, який повинен поширити здібності до абнотивності, щоб мати право розвивати творчі здібності учнів.

5. Означені вище моменти є горизонтальною базою системи. Її ж вертикаллю має бути «Акме-система», яку закладено в афоризмі Г. Сковороди, – «бери вище», що є духовною складовою усієї педагогічної системи. Без цієї складової питання «Що робити?», «Як готувати викладача?» не має сенсу. Орієнтиром тут є покликання вищої освіти XXI століття: забезпечення духовного розвитку людини до розуміння сенсу і сутності її життя, де головною ознакою є розширення можливостей реалізації здібностей і задатків особистості.

На цих підставах основною особливістю і стає проблема щодо вибору парадигми освіти: гуманізації (антропоцентричний підхід) чи сакралізації (теоцентричний підхід) в системі й забезпечення інтеграції педагога в національну і світову культуру. Та до саморегуляції студента в навчальному процесі має «вивести» педагог (по-великому – педагог як сакральна людина в баченні учня, його розумінні «мого педагога»). В основі розуміння учнем вислову «мій педагог» мається на увазі, що він має бути ще й люб'язною та інтелігентною людиною. Де до основних рис інтелігентності Є. Зеленов (2009) відносить і креативність як спосіб життя, прагнення оптимально реалізувати не тільки свій творчий потенціал, але й потребу залучення до творчості оточення (зараження творчістю оточуючих) – своїх учнів.

І, на нашу думку, вірно роблять викладачі кафедри педагогіки Східноукраїнського національного університету ім. Володимира Даля (м. Луганськ), доходячи самоактивності? Вони утримують «Храм духовності», фундатором якого є член-кореспондент НАПН України завідувача кафедри, професор Г. Шевченко та при участі Народної артистки України, професора В. Андріяненко, бо щомісяця з молодими педагогами в Клубі творчої інтелігенції звіряють свої ціннісні орієнтації та орієнтації студентів (за зразком того, що було в середині XIX століття – «літературні четверги у Володимира Даля»... та ін.).

А якщо до історії питання, то ми можемо згадати від 80-х років XX століття, коли з великим успіхом проходили грудневі музичні концерти в Музеї образотворчих мистецтв імені О.С. Пушкіна (м. Москва). «Задум цих концертів-виставок здавався простим: показати візуальні, відчутні нитки, що пов'язують живопис і музику. Витвори художників і композиторів, що ваяють в одну і ту ж епоху. Ініціаторами цих зимових зустрічей з глядачем і слухачем була директор музею Ірина Олександрівна Антонова і великий піаніст Святослав Теофілович Ріхтер. <...> Навчити людину бачити і слухати – це означає давати роботу душі...» [3, с. 776-778].

Сьогоднішні зустрічі в Клубі творчої інтелігенції Далівського університету – подія, а колись цей досвід стане історією... В нашій практиці це було, коли вперше – в кінці 80-х років XX ст. з'явилася шкільна психологічна служба (до появи «Положення про психологічну службу...» в державній школі було ще шість років – 1994! (загальноосвітня школа №52 м. Луганська, кінець 80-х років XX ст. [11, с. 4]). Та, на жаль, ще не у всіх вищих навчальних закладах працюють психологічні служби, а де створені то працюють формально.

Отже, чи мариться якомусь директору, чи може ректору освітнього закладу в штатний розклад впровадити посаду креативного заступника, та чи навадиться сьогодні хтось на таке новаторство? Бо тільки така за функціоналом людина (бажано і за покликанням – креативна) в умовах «Бюджету виживання – 2012» зможе «витягнути» із скрути сьогоднішніх днів креативних педагогів, а колективи освітян – до розвитку.

Перспективи подальших пошуків у напрямку дослідження. В перспективі ж дослідження, на наш погляд, треба спрямувати на розгляд детермінант суспільно-значущої

самоактивності індивіда в процесі саморегуляції та творчості. Основою зможуть виступити ціннісні орієнтації, яким притаманний соціальний творчий компонент та сформована креативність особистості майбутнього педагога чи керівника. Бо, щоб виховати креативного учня чи студента – майбутнього фахівця, самому викладачу чи вчителю треба бути креативним педагогом!

Список використаної літератури

1. Гузеев В.В. Образовательная технология XXI века : деятельность, ценности, успех / В.В. Гузеев, А.Н. Дахин, Н.В. Кульбеда, Н.В. Новожилова. – М.: Центр «Педагогический поиск», 2004. – 96 с. – [Серия «Библиотека образовательных технологий»].
2. Гуськова А.В. Связь креативности и агрессии в подростковом возрасте / А.В. Гуськова // Психология XXI века. [Тезисы Международной научно-практической межвузовской конференции]. - СПб. – 2001. – С. 297-298.
3. Долгополов И.В. Мастера и шедевры: в 3 т. / Игорь Викторович Долгополов – М.: Изобраз. искусство, 1988 - - Т. III. – 1988. – 784 с.
4. Жердева М.М. Особенности развития креативных способностей в старшем школьном возрасте / М.М. Жердева // Ананьевские чтения: материалы научно-практической конференции. – СПб, 2005. – С. 462-464.
5. Зеленов Є.А. Теоретичні основи планетарного виховання студентської молоді / Є.А. Зеленов. – Луганськ: Вид-во НЦППРК «НОУЛІЖ», 2008. – 272 с.
6. Ильин Е.П. Психология творчества, креативности, одаренности / Е.П. Ильин. – СПб.: Питер, 2011. – 448 с. – («Мастера психологии»).
7. Кашапов М.М. Абнотивность как базовая компетентность преподавателя высшей школы / М.М. Кашапов. [Электронный ресурс]. - Режим доступа: www.yspu.yar.ru/images/a/ac/Kashapov_M_article.doc.
8. Кремень В.Г. Освіта і наука в Україні – інноваційні аспекти. Стратегія. Реалізація. Результати / В.Г. Кремень. – К.: Грамота, 2005. – 448 с.
9. Левченко О.О. Абнотивність як проблема формування креативності особистості майбутнього фахівця у вищій школі / О.О. Левченко // Філософські проблеми людини :Матеріали науково-практичної конференції. – Луганськ: вид-во СНУ ім. В. Даля. – 2011. – С. 121-125.
10. Левченко О.О. Обґрунтування фасилітативного стилю педагогічної взаємодії в річищі ідей людиноцентризму в процесі професійної підготовки викладача психології / О.О. Левченко // Педагогіка і психологія: Вісник НАПН України. – 2011. – №4 (73). – С. 66-76.
11. Сорочан Т.М. Замість вступу Педагогічний портрет Олександра Омеляновича Левченка / Т.М. Сорочан // Левченко О.О. Постаті в культурі (поза сторінками шкільного підручника). – Луганськ: СПД Резніков В.С, 2010. – 280 с.
12. Шевченко Г.П. Духовно-нравственное воспитание учащейся молодежи / Г.П. Шевченко // Педагогика. – 2008. – № 9. – С. 11-25.

Стаття надійшла до редакції 15.03.2012.

О. А. Левченко. Креативная педагогика: абнотивность и научно-методическое сопровождение развития творческой личности студента в среде высшей школы

На методологических основаниях в статье представлен перечень ключевых компетентностей. Раскрыты отдельные методы активной профессиональной психологической подготовки и формирования креативной компетентности специалиста гуманитарной отрасли.

Ключевые слова: *креативность, абнотивность, модель, образовательное пространство, фасилитативный стиль деятельности, взаимодействие, профессиональная подготовка.*

O. Levchenko. Creative Pedagogics: Abnotivity and Methodical Accompaniment of dof Creative Personality of Student in the Environment of Higher School.

On methodological basis the list of key competences is given in the paper. The main methods

of active professional psychological training and forming of specialists' creative competence have been discussed.

Keywords: *creative, abnotivity, model, educational space, facilitate style of activity, cooperation, professional preparation.*